

ทนอนู่ หรือ อยู่ทน?

นำเสนอเมื่อ : 29 ธ.ค. 2552

มีคนเคยถามผมว่า **"จริงหรือที่อยู่ด้วยกันไปนานๆ แล้วจะรักกันเอง"**
คำถามทำให้ผมเห็นภาพของคนสองคนที่ตัดสินใจมาใช้ชีวิตอยู่รวมกันด้วยเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่ความรัก

เมื่อก่อนเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง จนคนเรียกกันติดปากว่า **"คลุมถุงชน"**
เพราะต่างฝ่ายต่างไม่เห็นหน้ากันแล้วต้องมาแต่งงานกันด้วยความต้องการของผู้ใหญ่ แต่ในสมัยนี้
สมัยที่สิทธิมนุษยชนกลายเป็นเกณฑ์วัดความเป็นคนทันสมัย การ "คลุมถุงชน" ก็เลยกลายเป็นกิจกรรมที่น่ารังเกียจไปเสียแล้ว
เราจึงไม่เห็นพิธีการเช่นนี้อีกเลย
**อาจเป็นข้อดีที่มนุษย์จะได้ใช้หัวใจและความรู้สึกของตัวเองอย่างเต็มที่ในการเลือกใครสักคนมาอยู่เคียงข้าง
แต่ก็ไม่ใช้กับทุกคนเสมอไปหรอก...**

เมื่อปีที่แล้วผมได้ไปงานแต่งงานของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง **"แป๊ป"** เป็นเพื่อนที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่ม
แต่แต่งงานไวที่สุดในกลุ่ม เพื่อนหลายคนเสียดายหน้าตาอันหล่อเหลา และพื้นฐานทางครอบครัวที่มีนุ้คงมาก
ใครหลายคนเปรยกับผมว่า **"ไอแป๊ปมันโง่หรือเปลว"** แทนที่แป๊ปจะเลือกใช้ชีวิตโสดที่หอมล้อมด้วยหญิงสาวน่ารักๆ
ดังที่เคยทำให้เพื่อนหลายคนอิจฉาดารอน แต่เขากลับเลือกที่จะปิดตายความเจ้าชู้ประดุจดิน
แล้วเดินเขาสูประดุจวิหาคำสั่งของผู้ใหญ่ แทนหน้าที่ของเพื่อนก็มีแค่นั้นเอง คือ **"ยอมรับในการตัดสินใจ"** และ
"ให้กำลังใจในวันที่ผิดพลาด"

หลังงานแต่งของแป๊ป ผมมาทราบเหตุผลที่เขาตัดสินใจแต่งงานจากเพื่อนคนหนึ่งว่า
ที่บ้านของแป๊ปทำธุรกิจเกี่ยวกับปางไม้อยู่ที่จังหวัดหนองคาย นั่นทำให้ต้องนำเขาวัวตูดิบมาจากประเทศลาว
ที่บ้านของแป๊ปจึงได้รู้จักนายพลคนหนึ่งของที่นี่!

พอดีนายพลท่านนั้นมีลูกสาววัยเท่ากับแป๊ป
การคลุมถุงชนเพื่อธุรกิจจึงเกิดขึ้นหลังจากการหาหรือของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย เมื่อได้รับรู้ผมก็เกิดข้อสงสัย จึงถามเพื่อนกลับไปว่า
"เฮย...แล้วมันจะไปกันรอดหรือ" เพื่อนผมส่ายหน้า ก่อนจะตอบว่า... **"ก็ตอรองดูตอไปว่าเพื่อนเรามันจะ "อยู่ทน" หรือ
"ทนอยู่" กัน"**

หลังจากที่ห่างหายกันไปกว่าครึ่งปี ด้วยวัยที่มากขึ้นทุกวัน เพื่อนๆ
จึงรวมตัวกันเพื่อสร้างทีมฟุตบอลเอาไวสำหรับออกกำลังกาย
นั่นทำให้ในวันที่ต้องลงสนามแข่งขันผมจึงได้เจอกับแป๊ปอีกครั้ง

วันนั้นแป๊ปมาคนเดียว หลังจากที่ถูกทายักนเล็กน้อย ผมจึงถามถึงภรรยาของเขา
"ตำร์กลับไปเยี่ยมบ้านที่เวียงจันทร์" แป๊ปตอบด้วยสีหน้าเศร้าๆ ผลการแข่งขันในวันนั้นทีมของเราแพ้อย่างราบคาบ
แต่กระนั้นแป๊ปก็ยังไม่ได้ถึง 3 ประตู ส่วนผมหมดแรงตั้งแต่ 10 นาทีแรกแล้ว
ตกคำเราพากันไปหาอะไรทานที่ร้านอาหารเจ้าประจำ พอเริ่มดื่มกันได้ที่
เพื่อนบางคนเริ่มแซวแป๊ปถึงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นมาอย่างตอเนื่อง **"เฮย...มีเด็กหรือ เดี่ยวบอกตำร์นะ"**
แป๊ปเพียงยิ้มแล้วขอตัวไปรับโทรศัพท์ ด้วยความที่มีสติประจำใจว่า **"เรื่องชาวบ้านคืองานของเรา"**
ผมจึงหาโอกาสสะกิดถามแป๊ปว่า **"ใคร"**

"ตำร์เขาเป็นห่วง...พอดีโทรไปบ่นว่าเตะบอลจนปวดขา" แป๊ปตอบอย่างเขินๆ
ตามด้วยคำบอกเล่าจากเพื่อนอีกคนที่ทำให้แป๊ปหน้าแดงระเรื่อ
"เมื่อกี้มันเพิ่งบ่นอยู่วาดิตถึงเมีย..อยากใหญ่เมียมาเชียร์ที่สนาม"...เมื่อได้ยิน เพื่อนๆ
พากันปรบมือชอบใจที่เลิกรายอย่างแป๊ปได้สลายเสียแล้ว

เรื่องราวที่ผมเล่ามาช่วงต้นนั้น อาจจะไม่ใช่คำตอบที่สมบูรณ์นักต่อคำถามที่ว่า
"จริงหรือที่อยู่ด้วยกันไปนานๆ แล้วจะรักกันเอง"

แต่มันก็ทำให้เข้าใจได้ว่า...**"หัวใจ"** อาจเป็นตัวสร้างความรู้สึก **"รัก"**
แต่จะยืนยาวหรือไม่ขึ้นอยู่กับ **"ความผูกพัน"** ที่คนสองคนมีให้กัน
ดังนั้นไม่แปลกเลยที่ **"แป๊ปกับตำร์"** ซึ่งถูกจับคลุมถุงชนจะมี **"รักที่ยืนยง"**
ต่างจากใครหลายคน ที่ **"รักอย่างสมัครใจ"** แต่สุดท้ายก็เหลือเพียง **"หน้าตา"**